

'Liedje voor Gigi' van Benjamin Verdonck: troostend theater voor een verwarrende wereld ****

[DE MORGEN](#) 20-01-18, 16.44u - [Pieter T'Jonck](#)

Benjamin Verdonck, 'Liedje voor Gigi' (Toneelhuis) © Toneelhuis

In *Liedje voor Gigi* vertelt Benjamin Verdonck over kleine meiden en grote mensen die leren dat de wereld niet altijd in elkaar zit zoals ze dachten. Tegelijk produceert hij feërieke beelden met een miniatuur theater. Schoonheid als troost, als de werkelijkheid het laat afweten.

Een grote stelling, een toneelpodium en -toren in het klein, domineert de vloer. Na een korte inleiding zetten muzikanten Bram Devens en Tomas de Smet een bluesy muziekje in op een gitaar en een tweesnarige bas om nooit meer op te houden. Verdonck zelf verdwijnt achter de constructie waarvan hij de machinerie bedient met touwtjes. Paneeltjes schuiven weg en onthullen één na één alle acht coulissen van dit theatertje. Tussen die coulissen dalen, stijgen en schuiven andere vlakken.

Het theatertje lijkt op het eerste gezicht de grote broer van dat in *Notallhowwanderarelost* (2014). Toch zijn er grote verschillen. Toen vormden driehoekjes een soort personages. Af en toe zweefde er ook een tekst voorbij. In *Liedje voor Gigi* ontbreekt zo'n 'verhaal'. In 2014 liet Verdonck ook precies zien hoe het allemaal in zijn werk ging. Nu niet: door de belichting van de doos ontstaan zo'n verbluffende illusies dat je soms aan je eigen ogen gaat twijfelen.

SHARE

Je vraagt je niet eens meer af wat dit zou betekenen. De wonderlijke illusies van kleur en licht en diepte lijken hun eigen bestaansredenen te zijn, voorbij elk verhaal

Eerst roept Verdonck eindeloze perspectieven op. Dan creëren twinkelende lichtjes de illusie van een sneeuwbus. Naar het einde wordt het beeld abstract: subtiele lichteffecten toveren de paneeltjes om tot kleurige, mysterieuze objecten, alsof schilderijen van Josef Albers of Mark Rothko voor je ogen tot leven kwamen. Je wordt er helemaal stil van. Je vraagt je niet eens meer af wat dit zou betekenen. De wonderlijke illusies van kleur en licht en diepte lijken hun eigen bestaansredenen te zijn, voorbij elk verhaal.

Jeugtherinneringen

Toch loopt het stuk vol verhalen en anekdotes. Die brengt Verdonck in 'voice-over', vanuit het duister. In een proloog geeft hij al een aanzet. Hij vertelt over zijn plannen om een maquette van een huis te bouwen. Met langzaam dovende lichtjes en sneeuwvlokjes. Een kinderdroom. Het moet lijken op het revolutionaire Chochol huis in Praag. Verdonck presenteert trots de maquette die hij ervan liet maken. Maar als hij wil uitleggen waarom het hem zo fascineert verliest hij zich in allerlei uitweidingen.

[Benjamin Verdonck. 'Liedje voor Gigi' \(Toneelhuis\) © Toneelhuis](#)

En dan verdwijnt hij zonder boe of ba achter het gevaarte op het podium. Ook dan houdt hij die grillige verhaaltrant aan. Uiteenlopende gedachtes en anekdotes buitelen over elkaar. Veel is ontleend aan zijn recente boek *Even I Must Understand It*. Gesprekken met zijn dochter: over de aanslagen in Parijs, over haar schoolmeester, dat ze het werk van vader niet zo interessant vindt. Verdonck haalt ook eigen jeugdherinneringen op. Hoe een aanslag van de CCC de dagelijkse wandeling naar school met zijn vader bruto verstoort. Of over 9/11.

Zo ontwaart je toch een rode draad: het draait steeds rond gebeurtenissen die barstjes doen ontstaan in het wereldbeeld van een kind. Zekerheden die gaan schuiven. Verdonck ziet het bij zijn dochter, als haar grappen een somberder onderton krijgen, en herinnert hoe het hem ook zelf overkwam.

De onopgeloste spanning tussen de betovering van het miniaturtheater en de verhalen over de trage ramp die het is om op te groeien in een verwarrende wereld maakt *Liedje voor Gigi* diep ontroerend. In een epiloog brengen Verdonck en de muzikanten een uitgelaten interpretatie van 'Our House' van Graham Nash. Die song over een knus liefdesnestje klinkt, ondanks de vrolijke toon, wrang.

Tot 21 januari in Toneelhuis, Antwerpen. Daarna [op tournee](#).